

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 февруари 1983 година*

„Седалище и място на работа на Парламента”

По дело 230/81

Великото херцогство Люксембург, за което се явява неговият представител Joseph Weiland, директор по международни икономически отношения в министерство на външните работи, подпомаган от André Elvinger, avocat от адвокатската колегия на Люксембург, Jean Boulois, професор в Университета по право, икономика и социални науки в Париж и Francis Jacobs от Middle Temple, barrister, със съдебен адрес в кантората на André Elvinger,

ищец,

срещу

Европейският парламент, за който се явява неговият генерален секретар Hans-Joachim Opitz, генералният директор Francesco Pasetti-Bombardella и правният съветник Roland Bieber, в качеството на представители, подпомагани от Alessandro Migliazza, професор в Университета в Милано, със съдебен адрес в Люксембург при генералния секретар на Европейския парламент, plateau du Kirchberg,

ответник,

с предмет отмяна на Резолюция на Европейския парламент от 7 юли 1981 г. „относно седалището на институциите на Европейската общност, и по-специално на Европейския парламент” (ОВ С 234, стр. 22),

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н A. O'Keefe и г-н U. Everling, председатели на състав, г-н Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н K. Bahlmann и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален секретар: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 7 август 1981 г. Великото херцогство Люксембург е предявило по силата на член 38 от Договора за ЕОВС и в допълнение по силата на член 173 от Договора за ЕИО и член 146 от Договора за

---

* Език на производство то: френски.

ЕОАЕ, иск за отмяна на Резолюция на Европейския парламент от 7 юли 1981 г. относно седалището на институциите на Европейската общност, и по-специално на Европейския парламент (ОВ С 234, стр. 22, 14.9. 1981 г.).

2. По силата на член 77 от Договора за ЕОВС, член 216 от Договора за ЕИО и член 189 от Договора за ЕОАЕ, седалището на институциите на Общността се определя по общо съгласие на държавите-членки. Последните обаче не са взели решение, което определя седалището на Европейския парламент и останалите институции като са се ограничили до определянето на временни места за работа.

3. След решението, прието от министрите на външните работи на държавите-членки от 25 юли 1952 г., при влизането в сила на Договора за ЕОВС, Върховният орган и Съдът на ЕО започват своята работа в Люксембург, докато Асамблеята провежда пленарните си сесии в Страсбург. Същевременно нейният секретариат е установен в Люксембург, където заседава и има служби Съветът на Европейската общност за въглища и стомана, а също и Върховния орган. При срещата на министрите на външните работи на 7 януари 1958 г. при влизането в сила на Договорите за ЕИО и ЕОАЕ, след като „се съгласяват да съберат на едно място всичките европейски организации на шестте страни, веднага щом такава концентрация стане практическа възможна и в съответствие с разпоредбите на договорите”, решават, *inter alia*, че „Асамблеята ще се събира в Страсбург”. След като съветите и комисиите, предвидени в тези договори са установени в Брюксел, комисиите и политическите групи на Европейския парламент въвеждат практиката да провеждат голяма част от своите срещи в този град.

4. Договорът за създаване на Единен съвет и Единна комисия на Европейските общности от 8 април 1965 г., влязъл в сила на 1 юли 1967 г. е довел до реорганизация на службите на тези институции и следователно до прехвърляне на персонала на Върховния орган на ЕОВС в Брюксел. Член 37 от този договор предвижда, че без това да накърнява прилагането на член 77 от Договора за ЕОВС, член 216 от Договора за ЕИО и член 189 от Договора за ЕОАЕ, представителите на правителствата на държавите-членки приемат „разпоредбите, необходими за уреждането на някои въпроси, специфични за Великото херцогство Люксембург, които произтичат от създаването на Единен съвет и Единна комисия”.

5. На основата на този член, представителите на правителствата на държавите-членки, са приели при подписването на посочения по-горе договор, решението относно временното седалище на някои институции и служби на Общностите (ОВ L 152, 1967 г., стр.18), влязло в сила на датата на влизане в сила на Договора от 8 април 1965 г. Член 1 от Решението предвижда, че:

„Люксембург, Брюксел и Страсбург остават временните места на работа на институциите на Общностите.”

Решението предвижда, провеждането на някои сесии на Съвета в Люксембург и установяването в Люксембург на някои институции, органи и служби на Общността. По отношение на Европейския парламент, член 4 предвижда, че:

„генералният секретариат на Асамблеята и на неговите служби остава в Люксембург”.

Съгласно член 12,

„При спазване на предишните разпоредби, настоящото решение не влияе върху временните места на работа на институциите и службите на Европейските общности, така както са определени с предишни решения на правителствата.”

6. От м. юли 1967 г., Парламентът е установил като практика да провежда част от периодите на сесии на Парламента в Люксембург, като в определени случаи броят на дните на заседания на Парламента в Люксембург е достигал дори половината от общия брой за годините 1975 - 1978. По искане на Парламента, помещенията и съоръженията, необходими за провеждането на пленарните заседания и срещи на комисиите и политическите групи са предвидени в сградите, построени за Парламента от люксембургските органи. През 1971 г., 1973 г. и 1978 г. френското правителство е протестирило срещу практиката на Парламента да провежда периодите на сесии в Люксембург.

7. След подписването на Акта за избирането на представители в Асамблеята чрез всеобща преки избори, с писмо от 6 юли 1977 г. председателят на Парламента е информирал председателя на Съвета за оперативните затруднения, причинени на Парламента от съществуването на три места на работа в светлината на избори чрез всеобщо гласуване и увеличаването на броя на неговите членове. В своя отговор от 22 септември 1977 г., председателят на Съвета е информирал Парламента, че правителствата на държавите-членки смятат, че няма основания за промяна, нито правно нито фактически, на тогава действащите разпоредби за местата на работа на Асамблеята, а именно Страсбург и Люксембург, където са установени нейния генерален секретариат и служби, като парламентарните комисии са били свикнали да се събират в Брюксел с минимална инфраструктура, необходима, за да се осигури тяхната работа.

8. След избирането му чрез преки всеобща избори, Парламентът е провел първите си периоди на сесии между м. юли 1979 г. и м. юни 1980 г. в Страсбург. След построяването на нова, голяма заседателна зала в Люксембург по искане на Парламента, четири периода на сесии са се провели в Люксембург между м. юни 1980 г. и м. февруари 1981 г.

9. На 20 ноември 1980 г., Парламентът приема резолюция, в която се заявява, че е загрижен за физическите условия и финансовите разходи по неговата дейност, и че е време да се сложи край на временните условия за неговите места на работа, и като следствие на това иска от правителствата на държавите-членки да вземат решение относно неговото седалище най-късно до 15 юни 1981 г., заявявайки, че при забавяне, Парламентът няма да има друг избор освен сам да приеме необходимите разпоредби, за да подобри условията си на работа.

10. На 12 януари 1981 г., пленарното заседание на Парламента отхвърля графика на периодите на сесии, изготвен от неговото бюро на основание, че в него били предвидени два периода на сесии в Люксембург през първите шест месеца. Било решено графика на периодите на сесии за 1981 г. да бъде гласуван на пленарно заседание, а периодите на сесиите през м. юли да са в Страсбург. В съответствие с тази резолюция, пред Парламента било представено предложение за графика и

местата на сесиите за 1981 г., което съдържало периоди на сесии изключително в Страсбург през втората половина на 1981 г., което било одобрено на 13 март 1981 г.

11. След меморандум на френското правителство, в който се подчертават затрудненията, които Асамблеята срещала при изпълнение на своите задължения, поверени Ж от договорите, поради разпръснатите места на работа, в които упражнява своите дейности, представителите на правителствата на държавите-членки се срещат в края на 1980 г. и началото на 1981 г. в рамките на конференция относно седалището на институциите на Общността. На конференцията се установило, че все още е налице разминаване на гледните точки, и че измежду различните несъвършени решения, най-задоволително било съществуващото *statu quo*, което означавало определянето на няколко временни места на работа. На 23 и 24 март 1981 г. държавните и правителствени ръководители на държавите-членки се срещнат на Европейски съвет в Маастрихт и единодушно решават да „потвърдят *statu quo* по отношение временните места на работа на европейските институции”. Конференцията относно седалището на институциите като взема предвид това решение, е приключила на 30 юни 1981 г. и потвърждава позицията на правителствата на държавите-членки, според която определянето на седалище на институциите е тяхна изключителна отговорност. Освен това е установено, че решението, прието в Маастрихт, се отнася до упражняването на тази отговорност и не предрешава определянето на седалище на институциите.

12. Оспорваната резолюция е приета от Парламента на 7 юли 1981 г. В тази резолюция по-специално се заявява, че тя не поставя под въпрос правата и задълженията на правителствата на държавите-членки в това отношение, че трудностите, които произтичат от разпръскването на неговите места на работа в три различни града правят наложително концентрирането на работата на Парламента на едно място, и че неспазването на срока от 15 юни 1981 г. от страна на правителствата на държавите-членки го принуждава да подобри собствените си условия на работа. След като заявява правото си „да се събира и работи, където избере”, в резолюцията, Парламентът призовава правителствата на държавите-членки да изпълнят задължението им, което произтича от договорите и да определят единно седалище за институциите, като счита, че е от особено значение работата му да бъде концентрирана на едно място, и

„.....

3. решава, докато се вземе окончателно решение за единно място на сесиите и срещите на Европейския парламент:

а) да провежда пленарните си заседания в Страсбург;

б) да провежда обикновено в Брюксел срещите на своите комисии и политически групи;

в) че работата на секретариата и техническите служби на Парламента трябва да бъдат преразгледани, за да отговарят на изискванията, посочени в букви а) и б), по-специално с цел да се избегне значителна част от наличния състав на Парламента да се мести непрекъснато;

- че за тази цел, следва да се използват в най-голяма възможна степен най-новите средства за далекосъобщения, както за лични контакти, така и за предаване на документи;

- че най-напредналите техники трябва да бъдат използвани и за улесняване на сътрудничеството между институциите, като същевременно трябва да се подобрят сухопътните, железопътните и въздушните връзки между основните центрове на дейност на Общността;

- че под ръководството на председателя и разширеното бюро, подходящите органи на Парламента ще определят мерките, които трябва да се предприемат и ще оценят разходите за тях, като преди края на годината ще представят пред Парламента доклад, придружен със съответните предложения.”

По допустимостта

13. Парламентът изтъква няколко възражения за допустимост на иска, предявен от Великото херцогство Люксембург за отмяна на тази резолюция и тези възражения трябва да бъдат разгледани най-напред.

1. Право на обжалване срещу акт на Парламента

14. Според Парламента, искът е недопустим, тъй като нито член 38 от Договора за ЕОВС, нито член 173 от Договора за ЕИО и член 136 от Договора за ЕОАЕ предоставят в настоящия случай право на обжалване срещу актовете на Парламента. По отношение на член 38 от Договора за ЕОВС, това е така, тъй като при приемането на оспорваната резолюция, Парламентът е осъществил единна и неделима реализация на правомощията си по трите договора, така че резолюцията не може да бъде обявена за недействителна само по отношение на Договора за ЕОВС. В допълнение на това, Парламентът се позовава на принципа на разделение на правомощията и подчертава, че оспорваната резолюция се основава на суверенното право на Парламента да организира начина, по който изпълнява своите задачи.

15. Според люксембургското правителство, позоваването на член 38 от Договора за ЕОВС се изключва само, когато става дума за актове, свързани специално и изключително с областта на договорите за ЕИО и ЕОАЕ. Освен това, член 173 от Договора за ЕИО и член 136 от Договора за ЕОАЕ, на които допълнително се основава иска, следва да бъдат тълкувани разширително в светлината на засилените правомощия на Парламента, с цел да се избегне създаването на празнота в правната закрила, осигурявана от Съда.

16. Член 38, алинея 1 от Договора за ЕОВС предвижда, че „Съдът може по искане на държава-членка или на Върховния орган да обяви за недействителен акт на Европейския парламент, или на Съвета”. Следователно няма съмнение, че една държава-членка може да сезира Съда с иск срещу актове на Парламента, свързани с този Договор. Същевременно това право е ограничено от член 38, алинея 3 от Договора за ЕОВС, само до правни основания, изведени от липсата на компетентност или съществено процедурно нарушение.

17. По силата на член 173, алинея 1 от Договора за ЕИО и член 146, алинея 1 от Договора за ЕОАЕ, че Съдът „осъществява контрол относно законосъобразността на актовете на Съвета и на Комисията” и за тази цел е компетентен да се произнася по искове „на държава-членка, на Съвета или на Комисията”. В тези членове не е изрично предвидено активно или пасивно участие на Парламента в съдебни спорове пред Съда.

18. По силата на Конвенцията относно някои институции, общи за Европейските общности от 25 март 1957 г., правомощията и компетенциите, предоставени на Парламента и Съда от трите договора, се упражняват „при условията, предвидени съответно в тези договори”. Така, разликите в това отношение в различните договори, не са били заличени от създаването на тези общи институции.

19. Тъй като Единният парламент е институция обща и за трите Общности, той по необходимост действа в областта на трите договора, включително и този за ЕОВС, когато приема резолюция относно работата му като институция и организацията на неговия секретариат. Следователно, компетенциите на Съда и средствата за обжалване, предвидени в член 38, алинея 1 от Договора са приложими към актове като спорната резолюция, която е свързана едновременно и неделимо с областите на трите договора.

20. Тъй като в настоящия случай намира приложение член 38, алинея 1 от Договора за ЕОВС, няма нужда да бъде проучван въпроса дали принципите, свързани със спазването на законосъобразността и контрола, упражняван в това отношение от Съда, както е установено в член 164 от Договора за ЕИО и член 136 от Договора за ЕОАЕ, изискват член 173 от Договора за ЕИО и член 146 от Договора за ЕОАЕ да бъдат тълкувани в смисъл, че Парламентът може да участва в съдебните спорове пред Съда.

21. Следователно това възражение трябва да бъде отхвърлено.

2. По легитимацията на Великото херцогство Люксембург да предяви иск

22. Парламентът изтъква, че иска е недопустим, тъй като е предявен от една държава-членка, докато правото за определяне на седалището принадлежи на всички правителства на държави-членки, като действат по общо съгласие. Един такъв иск трябва да бъде предявен от всички държави-членки или при неявяване от Комисията. Освен това, предявяването на иск би било в противоречие с принципа на „estoppel”, доколкото неизпълнението от страна на държавите-членки, включително Люксембург, на задължението да направят всичко необходимо за постигането на споразумение за седалището на Парламента, не позволява на Люксембург да търси защита по съдебен ред.

23. Люксембургското правителство подчертава, че съгласно член 38 от Договора за ЕОВС, държавите-членки не трябва да доказват по какъвто и да било начин своята процесуална легитимация или интереса си да предявят иск. При всички положения една държава-членка има правото да предяви иск и по тази причина може да направи това самостоятелно пред Съда. Правната теория „estoppel” на международното право не е приложима в рамките на правото на Общността. Освен това, люксембургското правителство не може да бъде държано отговорно за

неизпълнение на задължения от страна на правителствата на държавите-членки, тъй като липсата на краен резултат на разискванията, в които е взело активно участие, не може да се препише на него.

24. Трябва да бъде подчертано, че член 38, параграф 1 от Договора за ЕОВС предвижда отмяната на разискванията на Парламента и Съда „по искане на една от държавите-членки или Върховния орган”. За разлика от разпоредбите, които предоставят средства за правна защита на предприятия и сдружения, като член 33, алинея 2 от Договора за ЕОВС, упражняването на правото на предявяване на иск от държава-членка и Върховния орган не се намира в зависимост от условия, свързани с доказването на интерес или процесуална легитимация.

25. Следователно правото на предявяване на иск, предоставено от член 38, параграф 1 е на разположение на всяка държава-членка по отделно, и че допустимостта на иск, предявен по силата на този член, не може да зависи от участието в производството пред Съда на други държави-членки или на Комисията.

26. Следователно, неизползването като цяло от държавите-членки на техните правомощия не може да изключва допустимостта на иска, в който се твърди, че Парламентът е присвоил тези правомощия. Нещо повече, когато става дума за въпроси относно институционалната структура на Общността, допустимостта на иска от държава-членка не може да зависи от никакви предишни пропуски или грешки, извършени от правителствата на държавите-членки.

27. Следователно това възражения също трябва да бъде отхвърлено.

3. По правното естество на спорната резолюция

28. Според Парламента, спорната резолюция не е акт по смисъла на член 38 от Договора за ЕОВС, тъй като тя се отнася само до неговата вътрешна организация и организацията на неговите служби, поради което няма правно действие. Твърди се, че това е мярка, произтичаща от правомощието на Парламента да определя своята вътрешна организация, която в допълнение на това е и строго в рамките, очертани от решенията на правителствата на държавите-членки.

29. Според люксембургското правителство, със спорната резолюция, Парламентът е възнамерявал да замести действията на правителствата на държавите-членки по въпроса на седалището, със свои собствени действия. От друга страна оспорва, че актовете относно вътрешната организация не подлежат на контрол от страна на Съда.

30. В това отношение, трябва да се отбележи, че определянето на правното действие на спорната резолюция е неразделно свързано с разглеждане на нейното съдържание и на спазването на правилата относно компетентността. Следователно трябва да се продължи с разглеждане на спора по същество.

По съществуването на спора

31. В подкрепа на своя иск, люксембургското правителство изтъква, в съответствие с член 38 от Договора за ЕОВС, две правни основания, изведени от липсата на компетентност или съществено процесуално нарушение.

1. По липсата на компетентност

32. Люксембургското правителство отбелязва, че на първо място Парламентът няма правомощието да взема решения относно седалището на институцията, тъй като този въпрос е запазен за държавите-членки. Както поради своето заглавие, така и поради съдържанието си, спорната резолюция е свързана с въпроса за седалището на Парламента, въпрос който се намира изцяло извън сферата на неговите правомощия, независимо от съществуването и съдържанието на решенията на държавите-членки по този въпрос. Нещо повече, спорната резолюция нарушава решенията, приети от правителствата в рамките на техните правомощия, относно временните места за работа. Като е изоставил установената практика да провежда периодите на сесии в Люксембург, Парламентът е нарушил решението, което потвърждава *statu quo*, взето от държавните и правителствени ръководители в Маастрихт на 23 и 24 март 1981 г. и в рамките на конференцията относно седалището на институциите на Общността, на 30 юни 1981 г. Като е предвидил промяна в работата на секретариата и службите си на основата на провеждане на периоди на сесии в Страсбург и срещите на комисиите и политическите групи в Брюксел, Парламентът е нарушил член 4 от Решението от 8 април 1965 г.

33. Парламентът поддържа, че правителствата на държавите-членки не са се възползвали от своето правомощие да определят неговото седалище и по тази причина не би могло да има присвояване на правомощия. При всички положения спорната резолюция представлява, от една страна искане с политически характер, отправено към правителствата на държавите-членки, което им препоръчва да приемат определени мерки във връзка със седалището и от друга страна, мярка за организирането на неговата вътрешна администрация, приета в съответствие с член 142 от Договора за ЕИО, член 112 от Договора за ЕОАЕ и член 25 от Договора за ЕОВС. Тази мярка за вътрешната организация е съобразена с решенията на правителствата на държавите-членки за временните места на работа, и по-специално по отношение на пленарните заседания, с декларациите на министрите на външните работи от 25 юли 1952 г. и 7 януари 1958 г. Провеждането на срещите на комисиите и политическите групи в Брюксел е практика, установена в област, която не е ръководена от никакви писмени разпоредби. В спорната резолюция Парламентът не е взел решение за местоположението на генералния секретариат а се занимава само с правилното функциониране на институцията и ползването на някои модерни технологии. Нещо повече, този въпрос не се отнася до седалището на институцията, а до вътрешната организация на Парламента, по отношение на която той има правото и дори е длъжен да предприема мерки в съответствие с изискванията за добро администриране.

а) По компетентността по отношение седалището и мястото на работа

34. За да се стигне до решение по този въпрос е необходимо преди всичко да бъдат анализирани съответните правомощия в тази сфера на правителствата на държавите-членки и на Парламента.

35. В това отношение е необходимо да се отбележи, че по силата на член 77 от Договора за ЕОВС, а също и на член 216 от Договора за ЕИО, член 189 от Договора за ЕОАЕ седалището на институциите на Общността се определя от държавите-членки. Като предоставят на държавите-членки това правомощие, тези разпоредби ги правят отговорни за допълването в този аспект на институционалните разпоредби, предвидени в договорите, с цел по този начин да се осигури работата на Общностите. Следователно държавите-членки имат не само правото, но и задължението да упражняват това правомощие.

36. Безспорно е, че правителствата на държавите-членки все още не са изпълнили своето задължение да определят седалището на институциите в съответствие с разпоредбите на договорите. Независимо от това, от изложените по-горе факти е видно, че правителствата на държавите-членки в различно време са приемали решения, с които са определяли временни места за работа за институциите на основата на същото това правомощие и, с що се отнася до Решението от 8 април 1965 г., на основата на правомощието, изрично предвидено в член 37 от Договора за създаване на Единен съвет и Единна комисия на Европейските общности.

37. Независимо от това, трябва да се подчертае, че когато правителствата на държавите-членки взимат временни решения, те трябва, в съответствие с правилото, което възлага на държавите-членки и институциите на Общностите взаимните задължения за действително съдействие, както е залегнало по-специално в член 5 от Договора за ЕИО, да отчитат правомощията на Европейския парламент да определя своята вътрешна организация. Те трябва да гарантират, че тези решения няма да възпрепятстват надлежното функциониране на Парламента.

38. В допълнение на това, Парламентът е оправомощен по силата на правомощието да определя своята вътрешна организация, предоставено му от член 25 от Договора за ЕОВС, член 142 от Договора за ЕИО и член 112 от Договора за ЕОАЕ, да приема подходящи мерки, за да гарантира своето правилно функциониране и осъществяване на своите процедури. Същевременно решенията на Парламента трябва, на свой ред, в съответствие със същите тези задължения за действително съдействие, да отчитат правомощията на правителствата на държавите-членки да определят седалищата на институциите и временните решения взети междуременно.

39. Освен това, трябва да се подчертае, че правомощията на правителствата на държавите-членки в тази сфера, не засягат правото, присъщо на Европейския парламент да обсъжда всеки въпрос, касаещ Общностите, да приема резолюции по такива въпроси и да приканва правителствата към действие.

40. Следователно, не може да се смята, че Парламентът е надвишил своите правомощия, само защото е приел резолюция „относно седалището на институциите на Европейската общност, и по-специално на Европейския парламент”, занимаваща се с неговото място на работа. За да се определи дали Парламентът е надвишил своите правомощия при приемането на спорната резолюция, трябва следователно да бъде анализирано нейното съдържание спрямо това на решенията, което важи особено за трети параграф от нея, в светлината на упоменатото по-горе задължение да се отчитат съответните правомощия на държавите-членки и Парламента в разглежданата област.

б) По пленарните заседания

41. На първо място, в параграф 3, буква а) от спорната резолюция е постановено, че до приемането на окончателно решение за единно място на сесиите и срещите на Европейския парламент, неговите пленарни заседания ще бъдат в Страсбург.

42. В това отношение трябва да се отбележи, че макар провеждането на сесиите на Парламента да не е изрично споменато в Решението от 8 април 1965 г. член 1 от него заявява, че „Люксембург, Брюксел и Страсбург остават временните работни места на институциите на Общностите”. По онова време провеждането на пленарни заседания на Парламента е била единствената дейност на институциите на Общността, която редовно се е осъществявала в Страсбург. Декларациите, приети от министрите на външните работи при влизането в сила, както на Договора за ЕОВС, така и на договорите за ЕИО и ЕОАЕ ясно показват намерението на правителствата на държавите-членки, според което „Асамблеята ще се събира в Страсбург”.

43. Вярно е, че от 1967 г. Парламентът е възприел практиката да провежда половината си пленарни заседания в Люксембург. Люксембургското правителство разчита на тази практика и на Решението от 1981 г. за запазване на *statu quo*, в твърдението си, че решението всички пленарни заседания да се провеждат в Страсбург противоречи на решенията на правителствата на държавите-членки в това отношение.

44. Независимо от това, уместно е да се отбележи, че практиката е приета по собствена инициатива на Парламента и никога не е получила изричното или имплицитно съгласие на държавите-членки. Напротив, френското правителство на няколко пъти е отричало, че тази практика е съвместима с решенията на държавите-членки и е настоявало тя да бъде прекратена. Следователно люксембургското правителство не е право, когато твърди, че практиката е създала обичай, допълващ решенията на държавите-членки по този въпрос и изискващ Парламентът да провежда някои от своите пленарни заседания в Люксембург.

45. Тази оценка не може да се промени от заключенията на конференцията относно седалището на институциите, проведена през 1981 г. С оглед на разликите, които съществуват по отношение на нейните заключения и при отсъствието на решения взети по-рано, решението, според което следва да се запази съществуващото положение, с което завършва конференцията, може да се разбира само като израз на намерение да не се променят досега съществуващите правни разпоредби. Следователно тази декларация не пречи на Парламента да изостави една практика, която е въвел по своя собствена инициатива.

46. Следователно решението на Парламента да провежда за в бъдеще всичките си пленарни заседания в Страсбург не противоречи на решенията на държавите-членки по този въпрос и не надхвърля неговите правомощия.

в) По провеждането на срещите на комисииите и политическите групи в Брюксел

47. На второ място, в параграф трети, буква б) от спорната резолюция е предвидено Парламентът да организира по правило работата на своите комисии и политически групи в Брюксел.

48. В това отношение трябва да се отбележи, че практиката на Парламента, възникнала в хода на упражняване на неговите независими правомощия, да провежда срещи на своите комисии и политически групи в Брюксел, никога не е била поставяна под въпрос от която и да било държава-членка.

49. При тези обстоятелства трябва да се констатира, че Парламентът не е надвишил своите правомощия като е потвърдил тази практика в буква б) спорната резолюция.

г) По местонахождението на генералния секретариат и другите служби

50. На трето място, в параграф трети, буква в) от спорната резолюция се говори за работата на секретариата и техническите служби на Парламента, като е заявено, че тя трябва да бъде преразгледана, за да отговаря на изискванията за провеждане на пленарни заседания в Страсбург и срещи на комисиите и политическите групи в Брюксел, особено с оглед избягването на необходимостта значителна част от наличния състав на Парламента да се мести непрекъснато.

51. В това отношение е уместно преди всичко да се подчертае, че правителствата на държавите-членки са постановили в член 4 от Решението от 8 април 1965 г., че „генералният секретариат на Парламента и на неговите служби остават в Люксембург”.

52. С оглед на факта, че срещите на комисиите и парламентарните групи се провеждат в Брюксел, Парламентът е установил практика да командирова там свои служители и представители. Гледната точка на правителствата на държавите-членки е изразена в писмото на председателя на Съвета от 22 септември 1977 г., където официално е отбелязано, че Парламентът поддържа в Брюксел „минималния необходим личен състав за провеждането на тези срещи”.

53. В светлината на задължението на държавите-членки, от една страна и на Парламента, от друга, при упражняване на техните правомощия да се съобразяват с правомощията на другата страна, посоченият по-горе член 4 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че той не пречи Парламентът да приема някои мерки, необходими за неговото правилно функциониране.

54. Следователно при отсъствието на седалище и дори на единно място на работа, Парламентът трябва да има възможност да поддържа в различните места на работа, несъвпадащи с това на неговия секретариат, инфраструктурата от жизнена важност за гарантиране, че той ще е способен да изпълнява задачите, поверени му от договорите, на всяко едно от тези места. В тези рамки, установяването на такава инфраструктура извън мястото, където е разположен секретариата може следователно да се разглежда като съвместимо с изложените по-горе принципи, ръководещи съответните правомощия в тази сфера.

55. Независимо от това, следва да се добави, че прехвърлянето на персонал не трябва да надвишава споменатите по-горе ограничения, тъй като всяко решение за

преместване на генералния секретариат или други служби на Парламента, изцяло или отчасти, правно или фактически, би представлявало нарушение на член 4 от Решението от 8 април 1965 г. и на уверенията, които това решение е предназначено да даде на Великото херцогство Люксембург, в съответствие с член 37 от Договора за създаване на Единен съвет и Единна комисия на Европейските общности.

56. Спорната резолюция, доколкото предвижда, че работата на секретариата и техническите служби „трябва да бъдат преразгледани”, за да отговорят на нуждите на Парламента за осъществяване на неговата дейност в Страсбург и Брюксел, трябва да бъдат разгледани в светлината на посочените по-горе съображения, за да се определи дали тя е съобразена с ограниченията върху правомощията на Парламента да определя своята вътрешна организация.

57. Макар някои от съображенията от спорната резолюция, обстоятелствата по нейното приемане и някои становища, изразени по време на парламентарните дебати може да сочат, че резолюцията фактически предвижда поне частично прехвърляне на персонала на генералния секретариат към други места на работа, необходимо е да се има предвид и съдържанието на последните три обяснителни тирета от тази буква, които се отнасят по-специално до ползването на средства за телекомуникация, на най-развитите техники за улесняване на сътрудничеството между институциите и до подобряването на пътните, железопътните и въздушните връзки между основните центрове на дейност на Общността. В светлината на тези три тирета и на декларациите на представителите на Парламента по време на производството пред Съда, заявлението, че дейностите на секретариата и техническите служби „трябва да бъдат преразгледани”, не следва да се разбира като въплъщаващо специфични мерки и особено такива за прехвърляне на персонал. Решението относно специфичните мерки е оставено за по-нататъшно обсъждане и неговото приемане ще е възможно само след като се вземат предвид, уточнените по-горе правомощия.

58. На основата на това тълкуване, трябва да се констатира, че буква в) от параграф 3 от оспорваната резолюция не нарушава решенията на правителствата на държавите-членки по този въпрос, и по-специално член 4 от посоченото по-горе решение от 8 април 1965 г. Следователно тя не надхвърля правомощията на Парламента.

59. Следователно правното основание за липса на компетентност не е основателно.

2. По същественото процесуално нарушение

60. Люксембургското правителство се позовава освен това на същественото процесуално нарушение, доколкото правителствата на държавите-членки не са дали своето съгласие за каквото и да било решение относно седалището, като в допълнение на това Парламентът не се е консултирал със своята правна комисия преди приемането на спорната резолюция.

61. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в настоящия случай люксембургското правителство не е установило съществено процесуално нарушение, което трябва да бъде съблюдавано от Парламента преди приемането на резолюция като тази, която е предмет на настоящия спор.

62. Следователно това правно основание е необосновано.

63. От посоченото по-горе следва, че искът трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

64. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Същевременно съгласно параграф 3 от същия член, Съдът може да разпорежи всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски изцяло или отчасти, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства.

65. В настоящия случай са налице изключителни обстоятелства по силата на факта, че определени въпроси в спорната резолюция и някои обстоятелства по нейното приемане могат да дадат разумни основания за съмнение. Следователно е уместно да се приложи възможността, предвидена в член 69, параграф 3 от Процедурния правилник, всяка от страните следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отхвърля иска.

2) Всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 февруари 1983 година.

Подписи